

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **P. K.**, zastoupeného Mgr. Markétou Vítovou, advokátkou se sídlem U Výstaviště 9/229, Praha 7, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2005, č. j. MHMP 124463/2005/B/Per-70, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 Ca 293/2005 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku městského soudu, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2005, č. j. MHMP-124463/2005/B/Per-70.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný změnil výrok rozhodnutí Úřadu městské části Praha 22, odboru živnostenského, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za neoprávněné podnikání podle § 61 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ze dne 12. 5. 2005, č. j. OŽ/0932/293/05/Ve takto: „Podle § 63a odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, se podnikateli P. K. ukládá za neoprávněné podnikání v živnosti oblašovací volné – koupě zboží za účelem jeho prodeje a prodej, kterého se

dopustil provozování této živnosti v provozovně na adrese J. 703, P. 10, v době pozastavení provozování této živnosti, tj. od 23. 11. 2004 do doby vydání tohoto rozhodnutí, pokuta ve výši 50 000 Kč“.

V odůvodnění zamítavého rozsudku městský soud odmítl žalobcovu námitku, že byl oprávněn podnikat po dobu pozastavení živnosti mimo provozovnu – tedy po internetu. Uvedl, že žalobce takové oprávnění neměl, neboť prodej zboží prostřednictvím internetu nebyl pokryt jeho živnostenským oprávněním „koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“, ale spadá do živnosti ohlašovací volné - obor 77, maloobchod provozovaný mimo řádné provozovny, jejímž obsahem je i prodej zboží prostřednictvím internetu. Tímto živnostenským oprávněním žalobce nedisponoval.

Soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, že rozprodej movitého majetku jeho firmy v souvislosti s ukončením živnosti nelze považovat za podnikání. Soud uzavřel, že ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalobce porušil shora citovaná ustanovení živnostenského zákona, jednalo se o trvalý protiprávní jednání, neboť činnost neukončil ani když mu bylo pozastaveno provozování živnosti v uvedené provozovně. Soud se ztotožnil s detailním vylíčením skutkového stavu i správními orgány provedeným hodnocením popsanych důkazů. Jimi bylo prokázáno (a ze správního spisu je to zřejmé), že žalobce v období od konce prosince roku 2004 do konce dubna 2005 (v době pozastavení provozování všech živností v provozovně na adrese J. 703/10, P. 10, pravomocným rozhodnutím živnostenského úřadu) tento zákaz porušoval. Nabízel prodej automobilů a dalších služeb s tím souvisejících, byla zjištěna opakovaná přítomnost zákazníků v této provozovně, vozidla nabízel k prodeji i prostřednictvím internetu, přičemž jeho nabídka byla pravidelně aktualizována o nové vozy.

K namítané výši pokuty soud uvedl, že institut pozastavení provozování živnosti má charakter zejména nápravného opatření, jeho smyslem je odstranění určitého trvalého protiprávního stavu. Pokuta byla žalobci uložena v návaznosti na důvody, pro které bylo rozhodnuto již dříve o pozastavení činnosti, tj. pro závažnost protiprávního jednání žalobce, který pokračoval v provozování živnosti v provozovně umístěné v rozporu s územním plánem. K naplnění skutkové podstaty neoprávněného podnikání postačuje pouhé jednorázové a nahodilé provozování živnosti v době jejího pozastavení. Činnost žalobce však nahodilou nebyla, naopak se jednalo o trvalý neoprávněný podnikání; výši pokuty shledal proto soud jako přiměřenou. Uložení pokuty v maximální výši nelze považovat v daném případě za nesprávné, neboť žalobcova činnost byla běžným, trvalým a neoprávněným podnikáním. Nadto zákon neumožňuje správnímu orgánu v tomto ohledu správní uvážení, zda pokutu uloží, či nikoliv, ale živnostenský úřad má přímo povinnost, v případě zjištění neoprávněného podnikání, pokutu uložit v zákonem stanoveném rozpětí.

Žalobce napadl rozsudek soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. a domáhal se jeho zrušení.

Svá tvrzení žalobce opřel zejména o nezákonnost získání důkazů, neboť soudem jmenovaní svědci se sice k žalobci za účelem koupě (automobilu, zrcátka) dostavili, avšak byli odmítnuti. Navíc svědecké výpovědi byly získány nejprve od policie (za špatné parkování) a až poté jejich svědecké výpovědi posloužily ve zcela jiném řízení. Takový důkaz nelze proto použít. Navíc videozáznam a fotodokumentace byly získány způsobem, odporujícím zákonu. Na pozemku manželů V. umístěný kamerový systém (monitorující soukromé prostory ve vlastnictví rodičů žalobce – zahradu, včetně parkovacích stání pro vozidla ve vlastnictví žalobce) nelze jako důkazu použít.

Soud se vůbec nevypořádal s žalobní námitkou, že ze strany živnostenského úřadu nebyla žalobci poskytnuta žádná lhůta pro provedení likvidace živnosti; provozování jeho živnosti mu bylo zakázáno ze dne na den. Žalobce umístil provozovnu na předmětnou adresu se souhlasem obce, po celou dobu jednal v dobré víře, že byla zřízena v souladu s platnými právními předpisy; o tom byl ostatně průběžně správními orgány utvrzován – byly mu poskytovány různé pokyny, např. ke zpevnění odstavné plochy apod.

Soud zcela nesprávně dovodil, že nebyl oprávněn nabízet jím vlastněné automobily k prodeji prostřednictvím internetu, neboť k takovému prodeji neměl patřičné oprávnění. V jeho případě se však nejednalo o takový prodej, v tom se soud mylí. Žalobce nabízel automobily pouze prostřednictvím www stránek, na nichž seznamoval zájemce s nabídkou zboží, které si pak zákazníci v případě zájmu přišli prohlédnout a koupit do jeho provozovny. Podle mínění soudu by se však neoprávněného podnikání dopustil každý, kdo má zřízeny své www stránky.

Žalobce trvá na tom, že byla porušena jeho základní lidská práva, jež jsou mu garantována čl. 2, 3 a 4, a to ve spojení s čl. 11 a čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány i soud likvidaci jeho firmy označily za podnikání a internetový obchod; nadto správní orgány mu zakázaly podnikat bez stanovení přiměřené lhůty pro likvidaci majetku a pro případné přemístění provozovny. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že již dne 1. 8. 2004 bylo rozhodnutím živnostenského úřadu městské části Praha 22 č. j. OŽ/0931/531/04/Ha žalobci pozastaveno provozování živnosti „koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“ v provozovně v P. 10, ulice J. 703/10. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2004, č. j. 135958/2004/B/194. Současně bylo rozhodnuto o pozastavení dalších živností realizovaných v této provozovně („opravy karosérií“ a „opravy silničních vozidel“). Důvodem byla skutečnost, že provozovna byla žalobcem zřízena v rozporu s územním plánem. Tímto rozhodnutím měl žalobce pozastaveno provozování živností na dobu jednoho roku. Správní žalobu proti zmíněnému rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 8. 2006, č. j. 10 Ca 15/2006 - 69, zamítl.

Rozhodnutím žalovaného (nyní projednávaným) byla žalobci uložena pokuta za neoprávněné podnikání v živnosti „koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“, kterého se dopustil v době, kdy provozování této živnosti mu bylo ve zmíněné provozovně pozastaveno.

Tvrzení žalobce, že vlastně pouze likvidoval své zásoby, neprovozoval tedy živnost, označil žalovaný za účelové. Jednalo se o provozování živnosti; k témuž závěru ostatně dospěl i Obvodní soud pro Prahu 10 v rozsudku ze dne 11. 5. 2006, sp. zn. 2 T 199/2005, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákona. Soud se v tomto rozsudku zabýval i žalobcovými tvrzeními o nucené likvidaci svého podnikání v provozovně, tato však shledal rovněž jako účelová.

Žalobce svá tvrzení o realizaci prodeje prostřednictvím internetu vznesl poprvé až v žalobě. Předmětem vedeného řízení však bylo neoprávněné podnikání ve zmíněné provozovně, nikoliv v živnosti „maloobchod mimo řádné provozovny“, i v tomto ohledu je proto žalobcovo tvrzení účelové.

K žalobcově výtce nestanovení přiměřené lhůty k likvidaci firmy či přemístění provozovny žalovaný uvedl, že smyslem institutu pozastavení provozování živnosti je odstranění protiprávního stavu a zábrana pokračování v porušování povinností stanovených živnostenským nebo jiným zvláštním zákonem. Kdyby tomu bylo naopak, pak stanovením lhůty by vlastně správní orgán po určité době přivodil k pokračování nežádoucího stavu.

Žalovaný prokázal, že činnost žalobce měla charakter podnikání (neoprávněného) a proto navrhl, aby byla kasační stížnost Nejvyšším správním soudem jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Svým obsahem jsou žalobcem uplatněné kasační důvody podřaditelné pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s.

V první řadě stěžovatel namítl vady správního řízení, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a to získání důkazních prostředků - výpovědi svědků Z. a N. N. B. v rozporu se zákonem a tím způsobenou nemožnost použít je v řízení jako důkaz. Rovněž videozáznamy a fotodokumentace předložené svědkyní V. byly získány nezákonným způsobem, protože kamerovým systémem na pozemku manželů V. byl monitorován pohyb osob u předmětné provozovny bez jakéhokoli svolení. Nesprávný přístup k užití důkazů vytýká stěžovatel jak správnímu orgánu, tak i soudu.

Nejvyšší správní soud se však těmito námitkami nemůže zabývat přesto, že na ně stěžovatel v kasační stížnosti napřel zvláštní důraz.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nemůže přihlížet. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohou stát pouze skutečnosti či námitky, které stěžovatel uplatnil před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Námitky, vztahující se k vadnému užití důkazních prostředků, žalobce v žalobě nevznesl, Nejvyšší správní soud k nim již tedy nemůže přihlížet, neboť se jedná o kasační námitky již nepřípustné.

To samé platí o stěžovatelově kasační námitce, vytýkající správnímu orgánu v podstatě překvapivé rozhodnutí, neboť, jak uvádí, po celou dobu byl v dobré víře, že provozovnu užívá v souladu s právními předpisy. Ani tuto námitku však nevznesl v žalobě, kasační soud k ní proto nemohl rovněž přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

K přezkumu proto zbývá kasační námitka, podle níž správní orgány i soud faktickou likvidaci jeho firmy (rozprodávání majetku firmy) nesprávně označily za podnikání a internetový obchod, z čehož dovodily jeho protiprávní jednání; soud se pak podle žalobce nijak nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že zákaz podnikat mu byl udělen navíc bez stanovení přiměřené lhůty pro likvidaci majetku a pro případné přemístění provozovny.

Jak je uvedeno shora, napadeným rozhodnutím je rozhodnutí, jímž žalovaný uložil stěžovateli pokutu ve výši 50 000 Kč podle § 63a odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, za neoprávněné podnikání v živnosti ohlašovací volné „koupě zboží za účelem jeho prodeje a prodej“, kterého se dopustil provozováním této živnosti v provozovně na adrese J. 703/10, P. 10, v době pozastavení provozování této živnosti, tj. od 23. 11. 2004 do doby vydání tohoto rozhodnutí.

Provozování živností je podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, podnikáním, které je vázáno na přesně vymezená pravidla. Živnost je činností samostatnou, soustavnou, vykonávanou vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku, a to v souladu s dalšími podmínkami vymezenými živnostenským zákonem.

K tomu, aby podnikatel mohl provozovat některou ze živností, musí disponovat příslušným živnostenským oprávněním. Absence živnostenského oprávnění při provozování činnosti, která je živností, má charakter tzv. neoprávněného podnikání. Charakter zániku (jeho absenci) živnostenského oprávnění (byť dočasného) má i pozastavení provozování živnosti živnostenským úřadem, jestliže podnikatel závažným způsobem porušil nebo porušuje podmínky stanovené živnostenským zákonem nebo zvláštními předpisy.

Neoprávněným podnikáním se proto pro sankční účely rozumí provozování živnosti bez živnostenského oprávnění, ať již proto, že podnikateli vůbec nevzniklo, nebo naopak v případech, kdy živnostenské oprávnění zaniklo. Neoprávněným podnikáním je nesporně též provozování živnosti nad rámec živnostenského oprávnění, jakož i provozování činnosti v době sankčního pozastavení provozování živnosti.

Neoprávněné podnikání podle § 63a živnostenského zákona je správním deliktem, přičemž jeho pachatelem je fyzická osoba bez živnostenského oprávnění (byť i dočasného), provozující činnost, která je předmětem živnosti volné, řemeslné či vázané nebo koncesované; ke spáchání tohoto deliktu zákon výslovně nestanovil požadavek zavinění, stačí pouhé porušení povinnosti.

Podle § 63a, odst. 5 živnostenského zákona se při určení výše pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a výši získaného majetkového prospěchu. V případě, že by ovšem fyzická osoba neoprávněně podnikala ve větším rozsahu, mohlo by její jednání naplnit skutkovou podstatu trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 trestního zákona.

Smyslem zavedení sankčních ustanovení do živnostenského zákona je (tak jako ostatně i u sankcí zavedených v jiných zákonech) eliminace nežádoucích jevů či porušování podmínek, s nimiž zákon spojuje možnost živnostenského podnikání. Pokud tedy živnostenský zákon ve zmíněných ustanoveních klade pod sankci provozování pozastavené či nedovolené činnosti fyzické osoby, pak takové jednání shledává nežádoucí. V souzeném případě bylo stěžovateli pozastaveno provozování živnosti „koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“, a to v provozovně na adrese J. 703/10, P. 10, na dobu jednoho roku od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (ze dne 12. 11. 2004, č. j. MHMP-135958/2004/B-194). Důvodem bylo zřízení této provozovny bez vydání rozhodnutí o změně využití území; pozemky, na nichž byla provozovna zřízena, totiž jsou podle územního plánu čistě obytné.

Protože bylo jednoznačně prokázáno, že po uvedené dobu stěžovatel pokračoval v předmětné provozovně ve výkonu své živnosti, přistoupil správní orgán k uložení sankce

za tento správní delikt. Důvod uložení sankce spočíval tedy výlučně v porušení zákazu provozování živnosti v provozovně v době, kdy výkon živnosti „koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“ měl ve jmenované provozovně pozastavenou.

Že by zmíněnou provozovnu žalobce k podnikání nepoužíval, ostatně ani sám v žalobě, ani v kasační stížnosti nenamítal. Žalobcovo tvrzení, že likvidoval zásoby prodejem přes internet je v této souvislosti bez relevance, neboť takové jednání žalobci nebylo správními orgány vytýkáno a nevedlo ani, či nebylo důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí o uložení pokutě. Zjištění žalovaného, že žalobce nabídku automobilů na internetových stránkách obměňoval a že tyto internetové stránky odkazovaly na předmětnou provozovnu, byla pouze podkladem pro závěr, že žalobce i nadále svážel „nová“ vozidla do výše uvedené provozovny, v níž měl činnost pozastavenou, a že zboží, které přes internet nabízel, ponechával zákazníkům v této provozovně.

Na okraj lze snad jen poznamenat, že dalšími rozhodnutími žalovaného (ze dne 12. 11. 2004, č. j. MHMP-135960/2004/B/195 a MHMP-135971/2004/B-196) bylo žalobci v předmětné provozovně pozastaveno provozování živnosti „opravy karoserií“ a živnosti „opravy silničních vozidel“. V těchto případech, jakož i v případě provozování živnosti „koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“, však pro porušení rozhodnutími uloženého zákazu byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 11. 5. 2006 sp. zn. 2 T 199/2005, který je součástí správního sepisu, uznán vinným ze spáchání trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákona, neboť v této provozovně po dni 23. 11. 2004, kdy nabyla právní moci rozhodnutí o pozastavení činnosti, pokračoval v podnikání, navážel tam nová vozidla, zde je uskladňoval a prodával, a to nejméně do 13. 9. 2005.

Pokud jde o kasační námitku žalobce, že se soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že zákaz podnikat mu byl udělen bez stanovení přiměřené lhůty pro likvidaci majetku a pro případné přemístění provozovny, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že takovou námitku žalobce v žalobě proti shora uvedenému rozhodnutí vůbec nevznesl. Na okraj může zdejší soud jen poznamenat, že pokud městský soud neuznal žalobcovu argumentaci o tom, že ve skutečnosti prováděl likvidaci své provozovny, pak by bylo bezpředmětné zabývat se otázkou, že mu k tomu správní orgány v rozhodnutí o pozastavení provozování živnosti, nestanovily žádnou lhůtu.

Napadený rozsudek městského soudu obsahuje řádné odůvodnění ve vztahu ke všem námitkám, které byly žalobou uplatněny, z uvedených kasačních námitek to byla jen žalobcova námitka, že z faktické likvidace jeho firmy (rozprodávání majetku firmy) žalovaný i soud nesprávně dovodily protiprávní jednání a důvody pro uložení sankce.

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny přípustné stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Nad rámec nezbytného odůvodnění tohoto rozsudku a bez vlivu na své rozhodnutí v nyní souzené věci pak Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na hierarchii trestního postihu platí, že jednočinný souběh trestného činu se správním deliktem je vyloučen, a to za předpokladu, že oba chrání stejný okruh společenských zájmů. Vycházejí z toho, že uvedená podmínka je u správního deliktu podle § 63a živnostenského zákona a trestného činu dle § 118 TZ splněna, je třeba na základě analogie legis aplikovat § 94 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

podle kterého správní orgán, který rozhodl o uložení pokuty, své pravomocné rozhodnutí zruší, zjistí-li, že pachatel byl za tžž skutek soudem pravomocně odsouzen nebo obžaloby pravomocně zproštěn. Analogicky se uplatní i druhá věta citovaného ustanovení, podle níž má pachatel nárok na vrácení částky, kterou zaplatil na úhradu pokuty a náhradu nákladů řízení. Citované ustanovení přitom nedává správnímu orgánu, který o pokutě rozhodl, možnost uvážení, zda ke zrušení rozhodnutí přistoupí či nikoli, ale stanoví správnímu orgánu přímo povinnost zrušit již pravomocné rozhodnutí, za podmínky, že zjistí tam popsané skutečnosti. Nejvyšší správní soud připomíná, že použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 2002, č. j. 7 A 115/2000 - 35, obdobně i rozsudek téhož soudu v Praze ze dne 29. 12. 1997, č. j. 6 A 226/95 - 22).

Tyto úvahy však nemohly mít vliv na rozhodování Nejvyššího správního soudu, ani městského soudu v této věci, protože podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; Obvodní soud pro Prahu 10 však svůj rozsudek sp. zn. 2 T 199/2005 vydal až dne 11. 5. 2006 (a tento rozsudek nabyl právní moci dne 22. 8. 2006), žalovaný ani prvostupňový správní orgán tedy v době svého rozhodování nemohli pravomocné odsouzení žalobce zohlednit.

Pro úplnost lze doplnit, že pokud § 64 živnostenského zákona stanoví, že ustanovení trestního zákona (s odkazem pod čarou na § 118 TZ) týkající se stíhání fyzických osob pro neoprávněné podnikání zůstávají ustanoveními § 61až 63a nedotčena, jde toliko o vyjádření toho, že uložení pokuty za neoprávněné podnikání podle živnostenského zákona dále nevylučuje, aby pro tentžž skutek byla příslušnými orgány posouzena i trestní odpovědnost pachatele. Nicméně, jak je již výše uvedeno, dojde-li k odsouzení pachatele pro trestný čin neoprávněného podnikání, a to pro stejný skutek, za nějž mu již byla uložena pokuta za neoprávněné podnikání podle živnostenského zákona, pak je povinností správního orgánu na základě analogie legis dle § 94 zákona o přestupcích pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty zrušit a uhrazenou pokutu vrátit.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu